

Balıkesirde Bir Kadın 55

— çitlembik · 30 Mayıs 2025



BALIKESİR'DE BİR KADIN – 55

Günce | 30 Mayıs 2025

Mayıs ayına veda etme zamanı geldi çattı. Kâh olanca gücüyle güneş yaktı kavurdu, kâh yağmur yağdı ıslattı bizi. Bazen lahana gibi kat kat giyindik, bazen de üzerimizdekileri üflediyerek çıkardık. Ah hele bir de benim gibi menopozlu bir kadınsanız, yelpazenizi çantaya koymadıysanız, vay halinize!

Kahvaltı faslının ardından uzunca süren çay keyfi her zamanki olağanlığıyla sürüyor. Bu arada, bizim evde televizyon hiç kapanmaz. Engin sestem rahatsız olmaz; ben ise daha çok sakinliği severim. Bazen bu konuda isyan bayraklarını açıyor, operet sanatçısıymışçasına “Yeter!” diye haykırdığım da oluyor. Unutulmayan dizi Kaynanaların karakterlerinden biri olan Tijen gibi ‘Niiii!’ demekte beceriksiz kalacağım kesin.

Bugün, hanidir Leydi Em’le görüşmediğimiz farkına varıyorum. Aramak için misafir odasına geçiyorum. Çayımın bir yudum çeker çekmez onun sesini duyuyorum telefonda. Hal hatır faslından sonra, “Senin bana WhatsApp’tan ya da Instagram’dan gönderdiğin uğur böceklerinin eksikliğini hissettim,” diyorum. Sözlerimle çocukça neşesi hemen sesine yansıyor. “En kısa sürede görüşelim,” diyerek kapatıyoruz telefonu. Hayat bazen bizi meşgul ediyor, hatta kendimizi bile unutabiliyoruz. Ama bize iyi gelen dostları

ihmal etmemek gerek.

Dün iç hastalıklarından randevu almıştım. Akşamüstü olduğu için gündüz epey işlendim. Kuruyan çamaşırları topladım, yerine yerleştirdim. Ayakkabılık temizlendi, kışlıklar kaldırıldı, yazlıklar yerini aldı. Annemin dediği gibi, içimde koca bir kaygıydı bu işler; rahatladım.

Biraz erken çıkıp kaşlarımı aldırayım dedim. Sürekli gittiğim Nesli Kuaför'e uzun süredir uğramıyordum. Salona yaklaşırken beni gören Nesli el etti, belki de sadece önünden geçeceğimi sandı. Merdivenleri yavaş yavaş inmeye başlayınca gözlerindeki menevişlenme tüm salona yayıldı. Dostça bir yaklaşımdı; bir anda kendimi mutlu ve şanslı hissettim.

Zamanım bol diyerek Seher'e bir çay içimlik uğrayayım dedim. Hastanede çalıştığını daha önce söylememiş olabilirim sana. Çalışkan bir kadın, eltim. İşinde titiz, benim gibi öğrenmeye meraklı. Sanırım bu ortak özellikler aile bağımızı daha da güçlendirdi.

"Eksi bire iniyorum abla," dedi. "İşim biterse görüşürüz." "Tabii ki iş önce gelir," dedim. Vakit yeter deyip bu kez koca yengeyi aradım. Sevinçle "Gel!" dedi. Annemin dediği gibi, yaşlılar kapı pencere gözetir, birileri gelsin diye bekler dururlar. Bu ziyaretle bir anlamda sevap da biriktirmiş oldum, sevgili güncem.

Karakaş ailesinin üç çınarından biri koca yenge. Ailenin en büyük gelini Emine yengeyle yıllardır aynı çatı altında yaşıyorlar. Böyle örneklere artık nadiren rastlanıyor.

Kahvelerimizi içtik, fal bakılsın istedik ama hiçbirimiz becerikli değiliz bu konuda. "Bir kuş, bir tavşan, bir yol görüyorum galiba," dedik. Emine yenge gevrek gevrek güldü: "İstanbul ve Adalar gezisi olsa gerek," dedi.

Saatime bakıp "Müsaade," diyorum. Beş dakika bile sürmeden hastanedeyim.

1954 yılında yapımına başlanan bu hastane, şimdilerde yenileniyor. Yeni bina ve acil kısmı hizmete açıldı, B Blok ise yıkılmaya başlandı. Ayrılıklar zordur; bu cansız gibi görünen bina bile olsa içim burkuluyor.

Yine C Blok'un köhnemiş kapılarından birinden giriyorum. Sanki bütün gözler üzerimde. Belki de anlatacağım hikâyeleri merak ediyorlar, kim bilir?

Gülme tatlı güncem, gülme... Yazınca olduruveriyorum tüm hayalleri. Sonuçta, gün be gün Balıkesir'de Bir Kadın konuşmuyor mu bu şehirde yaşayanlarla?

Bütün ömrümüz, kendi kendimizin silinmez bir portresini çizmekle geçmiyor mu? Farkında mıyız, o da

ayrı bir konu.

Ve sevgili günlük, ağır ağır merdivenleri çıkarken Ahmet Haşim'in Merdiven adlı şiiri geliyor aklıma. Hayati İnanç'ın bu şiiri nasıl da güzel yorumladığını hatırlıyorum:

> Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak,
Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak...

Yazdıkça yazasım geldi bugün. Bu eski hastanede görev yapmış değerli doktorları düşünüyorum. Çok yakından tanımasam da, merhabamız olan Hüseyin Balkancı... Sıtkı Sahil ile yaptıkları eserleri koroyla birlikte defalarca seslendirdik. Güzel anılardı. Onlarla aynı sahneyi paylaşmak, insanı ayrıcalıklı hissettiriyor.

Göz Hastalıkları Uzmanı Op. Dr. Muzaffer Ateş – aynı zamanda bir güftekar. Sıtkı Sahil hocamla birlikte imza attıkları eserler ne güzeldi. Ne yazık ki onunla tanışmak nasip olmadı.

Esas sürprizi sona sakladım, canım güncem. Yine Balıkesir Devlet Hastanesi'nde görevli, iç hastalıkları doktoru Ali Osman Edremit'ten randevu almayı başardım.

Aa, adım yazılmış bile! Koşar adım açık kapıdan girerken başı eşarplı güleç bir kadın beni uyarıyor: "Doktor ve sekreteri içeride değil." Bazı insanlar enerjileriyle birbirini çeker; "Bayıldım sana," diyor. "Hastanenin havasını değiştirdin!" Bu sözleri daha önce Erzincan Adliyesi'nde, hatta Ankara'da bir büyüğümden de duymuştum: "Sen hıdırellezi getirdin!"

Bunları ben söylemiyorum ama birilerine iyi gelme düşüncesi hoşuma gidiyor, bunu inkâr edemem.

Doktor ve sekreteri yerini alınca atlıyorum içeri. Ama yine, bu sefer sekreter hanım uyarıyor: "İçeride hasta var." Bugün itibarıyla şaşkolozluğumu da tescillemiş oldum sanırım.

Sonuçta sahnede devleşen bir doktorun muayene odasına giriyorum.

H. Çiğdem Deniz